

אדם צריך לדעת עד כמה ה' אוהב אותנו!

נהג שלא כשורה - לא היה נשבר ולא היה מתייאש, והיה מאד שמח.

הרי כולנו התוודינו ביום כיפור על הרבה דברים גרועים, על חטא שחטאנו בזה, ועל חטא שחטאנו בזה, וזה לא שקר - כי באמת אנו אנחנו לא מושלמים.

אבל צריך לדעת שהקב"ה אוהב אותנו! אם אנחנו רק נפנה אליו קצת, נזכה לסייעתא דשמיא באופן שאי אפשר לתאר, וכל אחד יכול לזכות בזה.

כל פעם שמתעוררות תחושות יאוש - צריך להיזכר שהקב"ה שאוהב אותנו, ואומר - רק תפנה אלי, אם תפנה אלי יהיה לך טוב, בכל הבחינות, גם בגשמיות וגם ברוחניות.

אפילו אם קורה שאדם לא רואה שטוב לו בגשמיות צריך לשמור על עצמו שלא ייפול ברוחניות בשום אופן - רק להרגיש בלב שלו שהוא קרוב להקב"ה, ולשמוח שיש לו אפשרות עדיין לעבוד את הקב"ה, כל ימי חייו.

כך יעלה מעלה מעלה ויזכה שה' יהיה מרוצה ממנו מאוד מאוד!

'השוכן אתם בתוך טומאתם' אפילו בשעת שהן טמאים שכינה עמהם, אמר ליה ההוא צדוקי לר' חנינא השתא ברי טמאים אתון, דכתיב {איכה א-ט} 'טומאתה בשוליה' אמר ליה תא חזי מה כתיב בהו {ויקרא טז-טז} 'השוכן אתם בתוך טומאתם - אפילו בזמן שהן טמאין שכינה שרויה בינהן. [נו:]

בשיחה שנשא מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל בפני בחורים - הביא את דברי הגמרא הללו להדגיש עד כמה ה' אוהב אותנו ורוצה בטובתינו!

ודובר על כך שכל אחד מרגיש לפעמים שהוא לא בסדר - מי יכול להעיד על עצמו שהוא מושלם? אולי יש יחידים בדור. המחשבות האלו גורמות שאדם לא יעריך את עצמו - מחדירות בו הרגשת יאוש.

אבל זו טעות! צריך לדעת שהקב"ה אוהב כל יהודי! ואפילו בזמן שעושה משגה, אבל בכל זאת הוא יהודי, והקב"ה אוהב כל יהודי. אם אדם היה יודע כמה שהקב"ה אוהב אותו - אפילו שלפעמים

פגיעה הכי קטנה 'בבית חיינו' חמורה יותר משאר העוונות!

כל דבר שנוגע לבית המקדש - אפילו בעקיפין - יש בו חומרה מיוחדת!!!

כשהגמרא [ר"ה יז.] מונה את אלו שיורדין לגיהנם ונידונין בה לדורי דורות - המינין והמסורות והאפיקורסים וכו' גיהנם כלה והן אינן כלין.

הגמרא לא מקבלת את רישעותם כסיבה לעונש החמור אלא מקשה - וכל כך למה? מפני שפשוט ידיהם בזבול [ברש"י - שהחריבו בהמ"ק בעוונם] - ואין זבול אלא בית המקדש!

החומרה הנוראה הזו היא מפני שהבית הגדול והקדוש הוא 'בית חיינו'!

פגיעה הכי קטנה בו - מערערת את עצם החיות שלנו! ומעת שחרב הבית - נגדע וניתק פתיל החיים - ושולט בגוף הריקבון [כידוע מהגר"א] עד שנשאר כתרוד רקב! ולכן על עוון 'טומאת מקדש וקדשיו' - נדרשת כפרה מיוחדת.

'ש' אומר כשם שדם השעיר הנעשה בפנים מכפר על ישראל בטומאת מקדש וקדשיו כך דם הפר מכפר על הכהנים בטומאת מקדש וקדשיו וכשם שידיו של שעיר המשתלח מכפר על ישראל בשאר עבירות כך וידיו של פר מכפר על הכהנים בשאר עבירות.

יש להבין מהו החומרה המיוחדת בעוון 'טומאת מקדש וקדשיו' - שנדרש עבורו כפרה נפרדת מלבד הכפרה על שאר העבירות?

אומר הגאון רבי יצחק פנחס גולדווסר שליט"א שבפשטות ניתן לומר שחייבים להקדים את כפרת טומאת מקדש וקדשיו - מפני שבלעדיה אין כח בקרבנות לכפר.

כמו שמצאנו [ברכות סב:] 'כל המבזה את הבגדים סוף אינו נהנה מהם' כך המזלזל בקדושת המקדש אין לו זכות ליהנות מכפרתם. אבל אם נתבונן נראה שבאמת עוון טומאת מקדש וקדשיו יותר חמורה מכל שאר העוונות.

תחושותיו של השעיר הפתוח

על האירוע בירושלים רק כדי לדאוג שיהיה לי נעים בדרך... הנה הגענו לצלע ההר - רואים כאן נוף מדהים! כמה חבל על החבר שנתקע בתוך המקדש - ומפסיד את הטיוול המרתק...

כנראה שאני יותר מוצלח - עד כדי כך שקושרים לראשי כתר אדום מלשון של זהורית!

והשעיר לא מבין שכל מה שהא חווה הם חלק מתהליך ההכנה לרגע בו ידרדרו אותו לתהום הפעורה תחתיו, ואיבריו יתפרקו על הסלעים...

התיאור הזה אמור להמחיש לנו גם את תחושותיו של אדם שבחר ללכת שובב בדרכי ליבו, ולא יודע שההתפרקות וההפקרות - תפרק אותו לבסוף.

לעומת האושר האמיתי שזוכים לו 'היסגורים' וה'ישמורים' שנשמרים מכל דבר רע, ושכרם שמור לעד.

שני שעירי יום הכפורים מצותן שיהיו שניהן שוין במראה ובקומה ובדמים ובלקחתן כאחד. [סב.]

הגאון רבי שלמה לוינשטיין שליט"א מביא מסור השכל נפלא שלמר הגאון רבי שמשון רפאל הירש זצוק"ל מהגורלות של שני השעירים.

אם ננסה לדמיין מה חושב השעיר שעלה עליו הגורל לעזאזל - זה היה נשמע כך:

שנינו גדלנו יחד, אכלנו וגבחנו יחדיו, ההוא שהתקרר לה', מה יצא ממנו? הכהן שחט אותו מיד!

ואילו אני, עודני חי ומתארגן לטיול מענין, לצאת לראות עולם, בנו עבורי גשר מיוחד...

על הדרך יש תחנות עצירה, שם אפגוש אנשים נחמדים שוויתרו